

به عنوان گروه ها و سازمان های جامعه مدنی، ما از حکم درجه اول که توسط دادگاه لوکری به دومینکو « میمو» لوچانو داده شده بود بیزار بودیم و همبستگی کامل خود را با میمو ابراز میکردیم. این حکم شرم آور و ناعادلانه است و از قوانین مهاجرتی راست افراطی و نژاد پرستانه بی است که در اروپا تثبیت شده است نمایندگی میکند. ما از دولت ایتالیا میخواهیم که دومینکو لوچانو را فوراً تیرئه کرده و دست از سیاستهای ضد مهاجرتی بردارد.

اقدامات میمو لوچانو به عنوان شهردار، نمونه زنده و ملموسی از زندگی در همبستگی بود. آنها نشان دادند که همه شمولی، عدالت و امنیت اجتماعی امکان پذیر است و اینها میتوانند موج نژاد پرستی و بیگانه هراسی را به سمت معکوسی به حرکت بیاورند.

از سال ۱۹۹۳ تا کنون بیش از ۴۴۷۶۴ نفر بر اساس قوانین مجرمگرایانه در مرزهای قلعه اروپا کشته شدند. بیشتر از هزارها نفر دیگر به شکل بی رحمانه مجرم شناخته شده و مظلومانه سرکوب شده اند بعد از اینکه به اروپا رسیده اند - هر روز یک مبارزه است. دولت های عضو اتحادیه اروپا از روشهای خشن و غیرقانونی استفاده میکنند تا پناهجویان را مجبور به برگشت دوباره کنند از مرزهای خود بر طبق عملیاتی که توسط خود اتحادیه اروپا تامین میشوند.

شواهد بدست آمده از گزارش های متعدد حاکی اینست که در ماههای اخیر افراد نقاب داری در کرواسی رومانی و یونان در جریان عملیاتی به اسم «عقب راندن» مهاجرین را لت و کوب کرده و بالایشان شلیک کرده اند. اینها به علاوه رهگیری ها و عقب راندن های بدنام که توسط نیروهای موسوم به گارد ساحلی لیبی که توسط اتحادیه اروپا تامین مالی شده و توسط نیروی دریایی ایتالیا آموزش دیده است میباشند.

کشورهای اروپایی در ارائه مسیرهای امن، سرپناه و سایر حمایت ها به افرادی که در حال حرکت هستند کوتاهی میکنند. آنها در نجات دادن مردمی که در تشویش به سر میبرند و در عوض یادآوری مسئولیتهای خودشان همگی شریک جرم هستند در اینکه مردم را به شکل مجبوری جای بجای میکنند. در اردوگاهها، مراکز پناهندگی، بازداشتگاهها، و در خیابان ها مردمی که در حال حرکت هستند، خود را آماده کرده اند تا که نسبت به شرایط غیر انسانی که قرار دارند، بازداشتی که میشوند، ردمرز شدن های که صورت میگیرد، و تقاضاهای مشروعی که برای اجازه ماندن صورت میگیرد به هدف زندگی امن و آینده بهتر تظاهرات کنند. در حالیکه اتحادیه اروپا و دولت های اروپایی از زیر بار مسئولیت شانه خالی میکنند و از پیاده کردن قوانین بین المللی سرباز میزنند، سازمانهای غیر دولتی، فعالان و اشخاصی نظیر میمو لوچانو قدم برمیدارند و در عمل همبستگی نشان میدهند. اروپا تعهدات بین المللی خود را به جوامع مدنی تحمیل میکند.

این اعتراضات اغلب با سرکوب دولت و پلیس روبرو میشود. همبستگی اغلب جرم انگاشته میشود، کشتی های جستجوگر و امدادگر مصادره شده و خدمه ی آنها دستگیر میشوند، به همان صورت افراد دیگری که از مردم در حال حرکت حمایت میکنند و علیه سیاست های مرگبار و نهادهایی که در مرزهای اروپا هستند. مکانهای که برای سرپناه در نظر گرفته شده بودند تخلیه شده اند، توزع غذا و کمک در گذرگاههای مرزی مختل شده است، خیزشها در مراکز پناهجویان و بازداشتگاهها به شکل خشونت آمیزی سرکوب شده است، مردم در سلولهای انزوا قرار داده شده اند، از خدمات پزشکی و قانونی محروم شده اند و با خشونت ردمرز شده اند.

تاریخ اروپا بر اساس استعمار، برده داری، امپریالیسم، استخراج گرایی و استثمار بنا شده است که امروزه نیز ادامه دارد. سیاستهای مرزی اتحادیه اروپا نیز این خشونت، بی عدالتی و نابرابری را نهادینه میکنند. اتحادیه اروپا و اعضای آن باید مسئولیت این را به عهده بگیرند و جامعه بسازند نه دیوار. روش فعلی نه تنها که مشکلی را حل نمیکند بلکه در عوض آنها را با خشونت بیرون میکند، که نمونه آن همکاری نزدیک ایتالیا و حمایت مالی و مادی آن از گارد ساحلی لیبیا است، که مرتباً متهم به خشونت و عقب راندن علیه افراد در حال حرکت است.

ما با مردم در حال حرکت و کسانی که از آنها حمایت میکنند، بی تردید ابراز همبستگی میکنیم. همگی باید آزاد باشند که حرکت کنند و زندگی کنند – اما هیچ کس نباید مجبور به حرکت شود. نظامی ساختن مرزها راه حل نیست. سایر سیاستهای مهاجرت بر اساس تجزیه و دلایل و مسئولیت های مهاجرتهاى اجبارى بر اساس همبستگی محتمل و ضرورى است.